

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/190/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116223529
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116223529.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: SATRO s. r. o., so sídlom Bratislava, Polianky 9, IČO: 31 335 161, zast. Advokátska kancelária STANO a partneri s. r. o., so sídlom Bratislava, Nám. 1. mája 16, IČO: 36 869 571 proti žalovanej: S. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., Y. XXX/X, adresa na doručovanie: J., I. XX, o zaplatenie sumy vo výške 388,60 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 1. februára 2017 č. k. 17Csp/93/2016-38 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 309,60 eura spolu s 5,05% úrokom z omeškania ročne, počnúc od 24. 03. 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 51, § 52 ods. 1, § 517 ods. 2, § 659, § 48 ods. 1, 2, § 457, § 559, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 1, § 43 ods. 1 písm. a/, ods. 12 písm. b/ zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Uviedol, že žalobca svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že dňa 27. 02. 2014 bola medzi žalobcom ako prevádzkovateľom retransmisie a žalovanou uzatvorená Zmluva o poskytovaní elektronických komunikačných služieb č. 4110004479, predmetom ktorej bolo zriadenie a prevádzkovanie služieb televíznych káblových rozvodov. Súčasťou zmluvy sú aj Všeobecné podmienky spoločnosti žalobcu a cenník. Žalovaná si podľa zmluvy zvolila mesačné platby, pričom za zvolený programový balík - Digitálna televízia (MINI+KLASIK) mala uhrádzať za poskytnutú službu MINI sumu 5,90 eura mesačne a za poskytovanú službu KLASIK sumu 7 eur mesačne, t. j. 12,90 eura. Okrem predmetnej služby poskytol žalobca žalovanej aj zariadenia potrebné na príjem predmetných služieb, a to digitálny prijímač Intek SD C30CX vyr. č. A02X1243J00791 v hodnote 59 eur a dekodovaciu kartu č. 1709013334 v hodnote 20 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná neuhrádzala žalobcovi cenu za poskytované služby, dňa 21. 03. 2016 pristúpil žalobca k odstúpeniu od zmluvy v zmysle bodu 5.5c. Všeobecných podmienok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vznikol žalobcovi nárok na uhradenie platieb: - poplatok za službu MINI a KLASIK (obdobie od 01. 03. 2014 do 29. 02. 2016, t. j. 24 mesiacov), teda 24 x 12,90 eura, čo je 309,60 eura, - náhrada hodnoty zariadenia dekodovacia karta 20 eur, - náhrada hodnoty zariadenia digitálny prijímač Intek 59 eur, čo celkovo predstavuje sumu vo výške 388,60 eura. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu vyplývajúca z listinných dôkazov bola uplatnená dôvodne, nakoľko strany sporu uzavreli inominátnu zmluvu, zmluvu o poskytovaní elektronických komunikačných služieb, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalobca konal a žalovaná, ktorá je fyzickou osobou, nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto je nevyhnutné na daný vzťah aplikovať aj všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktorých základom je § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka

a zákon č. 250/2007 Z. z. Ďalej mal súd za preukázané, že žalovaná neuskutočnila úhrady za poskytnuté služby zvolený programový balík - „Digitálna revízia (MINI+KLASIK)" v zmysle zmluvy o poskytovaní služby a neuhradila služby v zmysle platného cenníka a predmetom konania zostala žalovaná suma vo výške 309,60 eura. Súd preto predmetnému návrhu vyhovel a zaviazal žalovanú k zaplateniu žalovanej sumy vrátane príslušenstva, a to úrokov z omeškania tak, ako si ich uplatnil žalobca, a to od spísania návrhu podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vládneho nariadenia č. 87/1995. Žalobca sa žalobou domáhal aj zaplatenia sumy 79 eur (20 + 59 = 79) titulom nárokov, ktoré v žalobe označil ako nárok na náhradu hodnoty digitálneho prijímača a karty, ktoré podľa jeho vyjadrenia dal žalovanej do výpožičky. Z listinných dôkazov však súd nemal nesporne za preukázané, že by žalovaná uvedené zariadenia prevzala, a teda ani jej povinnosť ich žalobcovi v prípade ukončenia zmluvy, ku ktorej došlo odstúpením zo strany žalobcu, vrátiť, resp. nahradiť ich hodnotu. Keby aj žalobca v spore preukázal, že uvedené zariadenia boli žalovanej odovzdané do výpožičky, ktorá je bezodplatná, tak podľa názoru súdu nepreukázal všetky predpoklady na vzniku tzv. všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá jej ich neodovzdaním mala vzniknúť. Je nesporné, že žalovaná porušila svoje povinnosti, pretože si neplnila svoje povinnosti riadne a včas, žalobca však v spore nepreukázal výšku škody, a to skutočnú hodnotu odovzdaných zariadení v čase porušenia povinnosti žalovanou, a nie určenú cenníkom (ktorý je okrem toho cenníkom zmluvných pokút), z ktorého ani nevyplýva, že by išlo o zariadenia, ktoré mali byť žalovanej podľa žalobcu odovzdané a ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a konaním žalovanej. Škoda, ktorá jej mala podľa tvrdenia žalobcu vzniknúť, je výsledkom dohody o bezodplatnom poskytnutí zariadení žalovanej a nie je možné za ňu považovať poskytovanie služieb, resp. zariadení v rámci obchodnej politiky žalobcu žalovanou za cenu nižšiu, resp. bezplatnú, pretože to je výsledkom dohody oboch zmluvných strán, ktoré rozhodnutie nemôže byť následne žalobcom reparované, ak sa nespĺnili jeho očakávania, ktoré do zmluvného vzťahu so žalovanou vkladal. Žalovaná by bola povinná, v prípade, ak by žalobca preukázal, že jej zariadenia odovzdal, vzhľadom k tomu, že došlo k platnému ukončeniu zmluvy, vrátiť podľa § 457 Občianskeho zákonníka žalobcovi. Pretože sa toho však žalobca nedomáhal, nemohol súd žalovanej takúto povinnosť uložiť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd mal za to, že v konaní nebolo preukázané zo strany žalobcu, že by zavinené porušenie právnych povinností žalovanej malo za následok vznik škody, a preto žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 79 eur ako nedôvodný zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 388,60 eura (100%), súd mu priznal sumu 309,60 eura (76%), vo zvyšku 79 eur (24,%) žalobu zamietol. Nakoľko miera úspechu žalobcu predstavuje 52% (76% -24%), v takejto miere mu súd priznal aj náhradu trov konania. Nakoľko žalovaná síce bola v konaní úspešná a vznikol jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak keďže jej žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, a to v jeho zamietajúcom výroku. Vytkol súdu prvej inštancie, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Nakoľko súd konal bez nariadenia pojednávania, zrejme mal za to, že skutkové tvrdenia strán sporu sú nesporné, a tak mal bez ďalšieho návrhu vyhovieť. Ak mal sudca, ako z kontextu rozhodnutia vyplýva, skutočnosti medzi stranami sporné, mal nariadiť pojednávanie. Počas celého konania sa žalovaná k veci nevyjadřila. Súd pritom jednoducho rozhodol od stola, bez vyjadrenia žalovanej a v prospech žalovanej, v príkrom rozpore s § 151 ods. 1 CSP. Poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR a na to, že postup všeobecného súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou praxou treba považovať za postup arbitrárny, ktorý je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Ďalej uviedol, že argument súdu, že neuniesol dôkazné bremeno, že odovzdal žalovanej zariadenia, resp. že poukázal na cenník zmluvných pokút pri vyjadrení ich hodnoty, ktorú požadoval, nemá oporu v zákone. Súd nemôže svojvoľne uviesť, že hodnota je iná ako požadovaná bez akejkoľvek argumentácie, resp. prekvalifikovať požadovaný nárok na zmluvnú pokutu. Žalobca si uplatnil náhradu hodnoty zariadenia, a nie zmluvnú pokutu, ako uvádza v odôvodnení prvoinštančný súd. Zariadenia sú klientom bezplatne vypožičiavané, prípadne prenajímané a z uvedeného dôvodu žalobca disponuje interným cenníkom zariadení. Žalovaná mala možnosť zariadenia včas a riadne vrátiť, avšak tak neurobila. V tomto prípade ide o relatívne drahé zariadenia, ktoré žalobca poskytuje po vrátení do výpožičky ďalej, pričom pri ich nevrátení dochádza ku škode, jednak z toho, že sa žalobcovi nevráti

hodnota zariadenia, ďalej ušlý zisk za poskytnutú službu, ktorú by poskytol ďalej inému účastníkovi, ale nemohol, a napokon ďalšia strata, keď žalobca musí ďalšiemu užívateľovi takéto zariadenie kúpiť od dodávateľa nanovo, odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaná môže nerušene užívať a sledovať niektoré televízne programy na nevrátených zariadeniach aj naďalej. Predmetom podnikania žalobcu je poskytovať služby retransmisie a služby prístupu do sietí internet, ktoré nie je možné bez zariadení na to určených. Tým, že jednotlivci ako žalovaná im nevrátia poskytnuté zariadenia, vzniká spoločnosti hmotná škoda a predmet podnikania je značne sťažený. Záverom namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby ho zmenil tak, že podanej žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní vecí dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku, ako i vo výroku o náhrade trov konania, je potrebné v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 06. 09. 2016, na základe ktorej sa žalobca domáhal od žalovanej zaplata sumy 388,60 eura, úrokov z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 388,60 eura od 24. 03. 2016 do zaplata a náhrady trov konania, a to na tom základe, že medzi žalobcom ako prevádzkovateľom retransmisie a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o poskytovaní elektronických komunikačných služieb č. 4110004479, ktorej predmetom bolo zriadenie a prevádzkovanie služieb televíznych káblových rozvodov a na základe ktorej si žalovaná svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretej zmluvy riadne a včas nesplnila. Žalovaná suma tak pozostávala z poplatku za službu MINI a KLASIK za obdobie 24 mesiacov vo výške 309,60 eura, z náhrady hodnoty zariadenia dekódovacia karta v sume 20 eur a náhrady hodnoty zariadenia digitálny prijímač Intek v sume 59 eur.

6. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu, čo do zaplata sumy 309,60 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 24. 03. 2016 do zaplata vyhovel a v časti zaplata sumy 79 eur spolu s úrokom z omeškania žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznáva plnú náhradu trov konania. Predmetom prejednávania odvolacím súdom, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania žalobcu, je zamietajúca časť napadnutého rozhodnutia spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných mu v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

10. Po prejednaní podaného odvolania žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace základné procesné práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. V prejednávanej veci prvoinštančný súd vo veci rozhodol preskúmaným rozsudkom bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie.

12. Podľa § 297 písm. b/ CSP pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia § 297 písm. b/ CSP je potom zrejmé, že pojednávanie netreba nariaďovať v zásade v takých prípadoch, kde nie je potrebné dokazovanie a kde nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejsť argumenty strán týkajúce sa skutkového, či právneho posúdenia sporu.

14. Podľa § 168 ods. 1 CSP, ak súd nerozhodne inak, nariadi pred prvým pojednávaním predbežné pojednanie sporu.

15. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

16. Podľa ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku je úlohou súdu prvej inštancie obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a obligatórne predbežné právne posúdenie veci, ktoré sú kľúčovými inštitútmi pre zrýchlenie civilného sporového konania, ako aj prostriedkom na predídanie prekvapivých súdnych rozhodnutí. Súd svoju právnu argumentáciu stručne zhodnotí a zhrnie, na ktoré právne významné rozdielne skutkové tvrdenia strán zameria svoj proces dokazovania. Strany tak majú možnosť reagovať na intencionalitu dokazovania podľa právneho názoru súdu tým, že sa pokúsia tento predbežný právny názor vyvrátiť, alebo naopak, svojimi substancovanými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi žalobu potvrdiť. Účelom je zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za relevantné a nevenovala sa pozornosť zbytočným skutkovým tvrdeniam, ktoré podľa názoru súdu sú nesporné, alebo pre priebeh pojednávania a samotné rozhodnutie vo veci právne bezvýznamné. Okrem toho, že ide o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti konania, má toto ustanovenie za účel aj vyhnúť sa tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam, keď strany mali pocit, že rozhodnutie vo veci samej a jeho právne odôvodnenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces, s takouto argumentáciou žalobcu sa odvolací súd stotožňuje. Z obsahu spisu v danej veci je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za dôvodný len čiastočne, keď mal za to, že v rozsahu uplatneného nároku žalobcu v sume 79 eur nebolo preukázané, že by žalovaná zariadenie prevzala do výpožičky, ako ani neboli preukázané všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu. V danej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, takže ani nemohlo dôjsť k oboznámeniu strán v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP a žalobca tak nemal možnosť vedieť, ani zistiť, či ním prezentované tvrdenia a dôkazy sú pre súd postačujúce resp. sporné, a tak reagovať na predbežné právne závery súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie, majúci za sporný nárok žalobcu v ním uplatnenom rozsahu, nemôže žalobu zamietnuť bez pojednávania len vyhlásením rozsudku bez toho, že by vec predbežne prejednal alebo vo veci nariadil pojednávanie a následne postupoval v súlade s ustanovením § 181 CSP. Ak by súd predbežne prejednal žalobu, došlo by k vyjasneniu otázok predmetu sporu a jeho právneho posúdenia, resp. otázok dôkazného práva. V prípade nariadenia pojednávania by súd v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, ako i by uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. V oboch týchto prípadoch

by žalobcovi bolo zrejme, aké sú predbežné právne závery súdu z hľadiska ním uplatneného nároku na plnenie, na čo by mohol reagovať. Tým, že súd prvej inštancie neumožnil žalobcovi predniesť argumenty týkajúce sa právneho posúdenia sporu z hľadiska predbežných právnych záverov súdu a rozhodol bez nariadenia pojednávania, došlo zo strany súdu k odňatiu práva na spravodlivý proces. Je teda potrebné uviesť, že prvoinštančný súd za daných okolností pochybil, ak vo veci vyhlásil rozsudok bez toho, že by vyslovil (najmä žalobcovi oznámil), ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ako vec predbežne právne posúdil, bez toho, že by bolo stranám sporu (žalobcovi) zrejme, že uplatnený nárok súd prvej inštancie považuje za sporný, čím porušil zákonom dané procesné práva žalobcu pre jeho ďalší procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä nevytvorením mu priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku. Teda, na rozdiel od súdu prvej inštancie, odvolací súd mal za to, že v danej veci bolo nevyhnutné pred súdom prejednať argumenty strán týkajúce sa právneho posúdenia sporu, čo potom vylučovalo taký procesný postup, aký vo veci zvolil súd prvej inštancie.

18. Vychádzajúc z uvedených skutočností, dospel odvolací súd k tomu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania je potrebné s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. Záverom odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie i na to, že výrok rozhodnutia o náhrade trov konania, okrem toho, že bol nesprávny, nekorešponduje s jeho odôvodnením, a tak je nepreskúmateľný a zmätočný, ktorá skutočnosť, bez ďalšieho, zakladá dôvod na jeho zrušenie a vrátenie súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. S ohľadom na vyššie uvedené odôvodnenie, bude potom povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie, výsledky celého konania náležite zhodnotiť a potom o veci rozhodnúť.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).